

jo ikke er sikkert, at det, man generelt ville forvente, altid viser sig at holde stik i virkeligheden.

Og derfor vil jeg spørge ministeren, om hun er i stand til at dokumentere, at i de sager, hvor der ligger en indstilling fra embedslægerne, som ikke er blevet fulgt af Patientklagenævnet, er det Patientklagenævnet, der har en fast linje, og embedslægerne, der rundt omkring i landet decentralt kommer med forskellige indstillinger, eller det eventuelt skulle vise sig at være modsat, nemlig at embedslægernes indstilling i højere grad kan siges at repræsentere en fast linje, hvorimod det er det centrale klagenævns afgørelser, der den ene gang falder til den ene side og den anden gang falder til den anden side af det fastlagte spor.

Og man kan se på sådan noget som bedømmelsen af lægers manglende journalføring, om der er en fast linje i det centrale patientklagenavn. For det skal der jo være, for at man kan dokumentere, at det centrale patientklagenavn rent faktisk kan sikre en større grad af ensartethed.

Dertil kommer, at det jo ikke er den samme gruppe af personer, der sidder i det centrale navn hele tiden. Og hvis man ikke har den opfattelse, at det er administrationen, der afgør sagerne, men at det rent faktisk er selve nævnet, så er der jo her tale om en forskellig personkreds, som altså kan føre til forskellige afgørelser.

Så jeg synes, det er værd at diskutere videre under udvalgsbehandlingen, om man i en decentral model samtidig kan sikre en tilstrækkelig høj grad af ensartethed.

Bruno Jerup (EL):

Ministeren sagde bla., at patienterne i dag kræver deres ret, og det er vel også sandt, men det, der er et af de store problemer i sundhedsvæsenet, er jo, i hvor høj grad det faktisk er muligt at definere et retsgrundlag, og det er jo noget af det, vi jævnligt diskuterer, hver gang der er ny lovgivning på området.

Det gælder både inden for sundhedsvæsenet og inden for socialområdet, at der kun i meget begrænset omfang findes et retsgrundlag, som man kan henholde sig til. Og det er i hvert fald en opgave, som jeg vil bede regeringen om at overveje for fremtiden at tænke igennem, for det er jo en af forudsætningerne for, at man på et fornuftigt grundlag kan kræve sin ret og ikke

i årevis skal køre frem og tilbage igennem ankesystemet. Det er den ene ting.

Den anden ting er, at ministeren er inde på, at de lange ventetider og sagsbehandlingstider er et stort problem, som der skal gøres noget ved, og det er vi jo alle sammen enige om, men så er det ubegribeligt – og jeg synes heller ikke, ministeren gav nogen særlig begrundelse for det – hvorfor det, at man indfører en absolut 3-års-grænse, fra man er blevet behandlet eller opereret, til man kan klage, skulle kunne sænke sagsbehandlingstiden.

Det kan godt være, at det udelukker nogle fra at komme i betragtning, men det er så en rent arbitrær udelukkelse, som der i hvert tilfælde ikke er nogen fornuft i. For hvis man f.eks. tager den sag, som jeg nævnte, Boneloc-sagen, må man jo forvente, at der kan gå forholdsvis lang tid, fra man er blevet opereret, til der er viden både hos den enkelte patient og hos andre patienter om, at den operation faktisk ikke var i orden, og man dermed får viden om, at der var noget galt.

Der kan jo godt gå lang tid; der kan godt gå mere end 3 år. Og fra det tidspunkt, hvor man bliver klar over, at der er et problem, til man tager sig sammen til at få formuleret en klage, kan der måske igen gå et stykke tid.

Så jeg kan slet ikke se fornuften i at have sådan en absolut grænse, og det er i hvert fald i strid med min opfattelse af, hvad der er en retsgaranti og en mulighed for, at borgerne kan kræve deres ret.

Og jeg synes også – og det er lidt i forlængelse af det, hr. Jørn Jespersen var inde på – at det ville være godt, hvis der var et mere organiseret feedbacksystem i det her, sådan at man i sundhedssystemet faktisk kunne drage nogle erfaringer fra nogle af de sager, som der kommer afgørelser i, med hensyn til, hvad det er for nogle sager, der fører til problemer, og hvad der kan laves om, så man ikke får sådan nogle sager.

Det er også en måde at arbejde med ventetiderne og sagsbehandlingspuklen på.

Sundhedsministeren (Birte Weiss):

Jeg tror for så vidt ikke, der er nogen forskel i opfattelsen mellem hr. Jørn Jespersen og mig af, hvad det er for nogle mål, vi skal forfølge i forbindelse med denne lovgivning. Og når jeg ikke nævnte tilbagemeldingen specifikt, var det, fordi det falder meget klart ind under mit kvalitetsbegreb.